

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: N. K.

proti

žalovaným:

a) **Exekutorský úřad Brno-venkov, zastoupený soudním exekutorem JUDr. Petrem Kociánem**

sídlem Veveří 125, 616 45 Brno

b) **IFIS, investiční fond, a.s.**

sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v provádění exekuce příkázáním pohledávky žalobkyně z účtu u peněžního ústavu (exekuční příkaz č. j. 137 Ex19725/24-18), bez prokázání oprávnění věřitele (druhý žalovaný)

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 12. 11. 2025 se žalobkyně domáhá ochrany před nezákonným zásahem ze strany soudního exekutora [žalovaný a)] a akciové společnosti jako věřitele [žalovaný b)]. Zásah má spočívat v tom, že věřitel neprokázal postoupení pohledávky od původního věřitele, a přesto soudní exekutor nařídil exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že žalobu podává podle § 80 exekučního řádu a spojila s ní nárok na vydání neoprávněně získaného prospěchu a nemajetkové újmy podle občanského zákoníku. Zároveň navrhl, aby soud vydal předběžné opatření, kterým okamžitě přeruší exekuční činnost v řízení č. j. 137 Ex19725/24-18 až do pravomocného skončení řízení o její žalobě.

Krajský soud musel podanou žalobu odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž postup soudního exekutora nelze žalovat jako nezákonný zásah správního orgánu do práv dotčené osoby ve správním soudnictví. Akciová společnost jako oprávněný v exekučním řízení pak už vůbec nemůže být považována za správní orgán, jehož postup by mohl správní soud přezkoumávat.

Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), platí: „Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením

(dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“

Již ze samotného textu zákona je zřejmé, že krajský soud nemůže ve správním soudnictví jakkoliv přezkoumávat zákonnost postupu žalovaného b). Jde o akciovou společnost jednající v exekučním řízení ve své vlastní, soukromoprávní věci. V řízení před soudním exekutorem vystupuje v obdobné pozici jako žalobkyně, tedy jako účastník řízení, a mají tedy rovné postavení. Oprávněný nejedná vůči žalobkyni z vrchnostenské pozice, jako je tomu v případě správního orgánu, a nijak nerozhoduje o jejích právech a povinnostech. Proto proti jeho postupu nemůže žalobkyně hledat ochranu ve správním soudnictví, ale musí využít prostředky exekučního práva, které soud níže shrne.

Pokud jde o žalovaného a), zde již situace není na první pohled tak jasná. Soudní exekutor samozřejmě rozhoduje v exekučním řízení autoritativně o právech a povinnostech žalobkyně. Ani on ale není správním orgánem. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud, soudní exekutor je soukromá osoba vykonávající z pověření soudu veřejnou moc v oboru justice. Podle § 28 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, se úkony exekutora považují za úkony soudu. Nelze tedy v jakékoli jeho činnosti, ať zákonné nebo nezákonné, spatřovat zásah správního orgánu, který by bylo lze přezkoumávat ve správním soudnictví podle § 82 a násl. s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 Aps 6/2011-85, č. 2482/2012 Sb. NSS). Je to zkrátka stejné, jako kdyby se žalobkyně pokoušela žalovat ve správním soudnictví postup civilního soudu.

Nemělo tedy ani smysl uvažovat o tom, zda by žalobkyně nemohla uspět s jiným typem žaloby podle soudního řádu správního, neboť žalobkyně se jednoduše domáhá přezkumu takového postupu žalovaných, který vůbec do působnosti správních soudů nespadá.

Jen pro úplnost krajský soud podotýká, že to neznamená, že by žalobkyně byla zcela zbavena soudní ochrany. Před nezákonným postupem soudního exekutora by se ovšem musela bránit jinými prostředky. V úvahu by připadal zejména návrh na zastavení exekuce [§ 55 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů]. Tento návrh lze sice podat jen do 15 dnů ode dne, kdy se povinný dozvěděl o důvodu zastavení exekuce, ale pokud soudní exekutor návrh pro opožděnost odmítne a povinný proti tomu podá odvolání, musí exekutor postoupit věc k vyřízení exekučnímu soudu. Ten věc prověří a může o zastavení exekuce rozhodnout i bez (včasněho) návrhu. Druhou možností je pak stížnost na postup soudního exekutora (§ 7 exekučního řádu). Tu je možno podat nejen Ministerstvu spravedlnosti nebo Exekutorské komoře, ale též předsedovi věcně a místně příslušného okresního soudu – tedy buď toho, do jehož obvodu je exekutor jmenován, nebo toho, v jehož obvodu má žalobkyně jako povinná místo svého trvalého pobytu (může jít o jeden a tentýž soud).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec

nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 11. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu